

Hồi 49

Thiên Tuyệt Cung Tử Thần Xuất Hiện

Cam Đường cảm thấy cực kỳ phấn khởi. Chuyến này góp mặt giang hồ, chàng quyết ý đền ơn trả oán cùng hoàn tất chí nguyện bình sinh. Hào khí nổi lên bùng bùng.

Thoạt tiên chàng nghĩ tới ba nguyện vọng của Thái phu nhân, vì sinh mạng của bà không còn bao lâu, nên chàng cần phải hoàn thành trước để mong báo đền ơn đức trong muôn một.

Đột nhiên có tiếng sát phạt lọt vào tai chàng. Chàng giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Chẳng lẽ lại có người xâm nhập địa cung? Nơi đây ở tận dưới lòng đất. Từ ngày sáng lập môn phái đến nay, chưa một người ngoài nào đặt chân vào được, vậy tiếng sát phạt này ở đâu mà ra?

Cam Đường trong lòng cực kỳ nóng nảy, chàng khoa chân bước mau. Tiếng sát phạt mỗi lúc một rõ hơn.

Đầu đường hầm này là một cánh cửa gỗ, nói cho đúng hơn đây là một tấm bình phong. Tấm bình phong vừa mở ra thì một bóng người đầm máu nhảy xổ vào.

Cam Đường vội hỏi:

- Ai?

Bóng người té huych xuống đất.

Cam Đường nhìn lại thì không khỏi sợ run lên. Người vừa ngã đó là một trong năm ả thị tỳ tên gọi Bạch Vi.

Chàng vội hỏi:

- Bạch Vi! Có chuyện chi vậy?

- Tử... Thần...!

- Sao? Tử Thần ư?

Bạch Vi đã ngất đi rồi.

Bầu máu nóng Cam Đường sôi lên sùng sục, sát khí ngất trời. Bạch Bào quái nhân đã vào tận Thiên Tuyệt địa cung hạ thủ. Chàng không kịp nhìn kỹ xem Bạch Vi còn sống hay chết nữa, vội lấy một Vạn Ứng Đan nhét vào miệng ả rồi chạy nhanh như tên bắn ra ngoài.

Trong nội viện, hai người trong tám vị đại hộ pháp cùng ba tên chấp sự chia nhau ra quyết đấu với hai tay kiếm thủ che mặt mình mặc bào trắng. Thân thủ hai gã này thật là cao cường.

Trong trường đấu diễn ra một trận ác chiến kinh tâm động phách. Kiếm khí tung hoành rít lên veo véo. Năm người chọi hai mà bị dồn vào thế bí không phản công được chút nào. Đây là lần đầu tiên Cam Đường phát hiện ra Bạch Bào quái nhân có thủ hạ tham chiến.

Tiếng quát tháo lẫn tiếng rú thê thảm của hai bên vọng lên làm cho chiến trường tựa hồ nổi cơn gió táp mưa sa và không biết có bao nhiêu địch nhân đã xông vào địa cung.

Tiếng rú thê thảm phát ra là do một trong ba tên chấp sự đã bị Bạch Bào quái nhân chém đứt nửa cánh tay. Gã ngã lăn long lóc ra xa ngoài một trượng.

Hai vị hộ pháp đánh nhau với một kiếm thủ áo trắng xem chừng cũng đã đến lúc không chống đỡ nổi.

Cam Đường tức giận hai mắt đỏ ngầu, lớn tiếng quát:

- Dừng tay!

Tiếng quát của chàng khiến cho người nghe phải vỡ mật, rách màng tai!

Hai bên đang giao đấu đột nhiên thu chiêu về lùi ra ngoài vòng chiến.

Hai vị hộ pháp cùng hai tên chấp sự chưa bị trọng thương kính cẩn hô lên:

- Thiếu chủ!

Hai gã kiếm thủ che mặt mặc áo trắng vẫn đứng yên chỗ. Một trong hai gã cất giọng âm trầm nói:

- Thiếu chủ! Người là thiếu chủ Thiên Tuyệt ư? Thế thì hay lắm!...

Nhưng rồi gã như bị chặn họng không nói thêm được nữa. Gã bị cặp mắt thần của Cam Đường làm cho khủng khiếp. Cặp mắt này như cặp dao sắc, lại như ánh chớp khiến cho tâm hồn gã bị giao động, hoảng hốt.

Cam Đường giương cặp mắt lên nhìn trừng trừng hai gã. Chàng cất bước tiến lại, môi chàng mím lại, sát khí đằng đằng.

Hai kiếm thủ áo trắng đứng trơ ra như hai pho tượng đá. Mũi kiếm trở xuống đất. Dường như hai gã quên là mình đang động thủ, mà cũng quên cả chạy trốn. Một lực lượng vô hình đã kiềm chế hoàn toàn tâm thần chúng rồi.

Cam Đường giơ bàn tay lên một cách nhẹ nhàng.

Hai tiếng rú kinh hồn vang lên! Hai gã kiếm thủ áo trắng ngã lăn ra chết liền.

Ba tên chấp sự cùng hai vị hộ pháp cũng trợn mắt lên đứng ngây người ra như cây gậy.

Cam Đường giơ tay lên không ngoắc một cái. Tấm khăn che mặt của hai tay kiếm thủ áo trắng bị rút ra liền và để lộ hai bộ mặt đứng tuổi rất nhanh nhẹn

Chàng hỏi:

- Các người có nhận biết chúng không?

Mọi người như đang mơ mộng choàng tỉnh giấc, một vị hộ pháp khom lưng đáp:

- Bọn ty tòa không nhận ra lai lịch chúng.

Cam Đường trầm giọng nói:

- Vụ này đầu đuôi thế nào?

Vị hộ pháp kia đáp:

- Tử Thần dẫn mấy chục tên áo trắng đột nhập địa cung.

- Tình hình tổn thương ra sao?

- Bên mình tổn thương khá trầm trọng.

Cam Đường nghiêng răng vẩy tay nói:

- Hai vị ra ngoài tiếp viện!

- Xin tuân mệnh.

Lại một tay kiếm thủ áo trắng che mặt tiến vào. Vạt áo gã loang lổ đầy huyết tích, thanh kiếm cũng còn dính máu đỏ lôm.

Gã đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi phóng kiếm lại đánh ba tên chấp sự.

Oẹ một tiếng!

Chưa ai nhìn rõ người nào ra tay mà gã đã chết rồi.

Cam Đường lại vẩy tay nói:

- Đi lên!

Chưa dứt lời, người chàng đã xuyên qua khu sân con chạy vào chỗ Thái phu nhân. Lòng chàng lúc nào cũng lo ngay ngáy, chỉ sợ Thái phu nhân gặp điều bất hạnh là chàng phải ôm hận ngàn thu.

Những quãng đường chàng vừa đi qua, nào xác chết, nào bóng người chuyển động coi rất thương tâm thảm mục. Nhưng chàng chưa rảnh để cứu viện cho bọn đệ tử đang liều mạng chiến đấu, vội chạy ngay vào phòng Thái phu nhân.

- Trời ơi!

Cam Đường trở mắt ra. Bốn ả Hoàng Mai, Tử Quyên, Lục Đế, Hồng Tường đã chết ở trước viện.

Bạch Bào quái nhân đang đứng đối diện với Thái phu nhân. Hắn cười hô hố mà phu nhân thì tức giận như điên lên.

Hai bên đứng cách nhau chừng bảy tám thước.

Cam Đường băng mình nhảy lại lớn tiếng quát:

- Tử Thần! Người hãy quay đầu lại!

Bạch Bào quái nhân giật mình đánh thót một cái. Hắn không ngờ đã có người tiến sát đến sau lưng mình.

Hắn quay đầu nhìn lại rồi đột nhiên lùi về phía sau một bước, dường như kinh hãi vô cùng! Hắn lên tiếng:

- À! Tiểu tử.

Cam Đường nghiêng răng nói:

- Ác ma! Người đến ngày tận số rồi!

Thái phu nhân cũng không ngờ Cam Đường ra khỏi phòng tu luyện vào lúc này. Phu nhân thấy chàng dường như đã biến thành người khác thì không khỏi xúc động, toàn thân run bần bật.

Cam Đường mừng thầm vì chàng đến vừa kịp. Thái phu nhân chưa việc gì.

Giữa lúc chàng đang phân tâm, bóng trắng thấp thoáng. Bạch Bào quái nhân nhảy xổ lại nhanh như chớp.

Sầm!

Bóng người sát gần vào nhau rồi lại xa ra đến hai trượng.

Trường hợp vừa qua tựa hồ sét nổ lưng trời. Hai bên trừng mắt nhìn nhau một lúc rồi lắc đầu chuyển bước. Bước chân chậm chạp nặng nề. Lâu lâu mới khoa chân đi bước nữa.

Những tấm đá trắng lát viện in hai hàng vết chân sâu vừa bằng nhau.

Hai bên tiến gần mãi lại chỉ còn cách nhau chừng tám thước thì dừng bước. Bốn mắt nhìn nhau chằm chặp không chớp. Làn không khí chỗ này dường như đông đặc lại.

Bên ngoài tiếng quát tháo cùng tiếng rú vẫn vang lên không ngớt. Tình trạng hai nơi khác nhau một trời một vực.

Thái phu nhân gật đầu lẩm bẩm:

- Hài tử! Thật khó mà kiếm được người như gã!

Bà chuyển động thân hình tiến ra, nhét vào miệng bốn ả nữ tỳ mỗi ả một viên thuốc.

Bà lại giơ tay ra điểm vào kinh huyết cho bốn ả.

Chỉ trong khoảnh khắc bốn ả nữ tỳ sống lại rồi lát sau đứng dậy được.

Thái phu nhân vẫy tay ra hiệu cho họ đứng lên tiếng. Bà lại trở tay về phía cửa ngoài viện.

Bốn ả nữ tỳ liền len lén đi tới chỗ cửa ra vào.

Bạch Bào quái nhân không ngờ gặp phải tay địch thủ ghê gớm. Hắn không nhận được nữa, vung tay một cái nhưng chưa đánh ra vì thấy đối phương không có chỗ nào sơ hở. Cử động của hắn đã đem lại cho Cam Đường một cơ hội tốt để tấn công.

Chưởng lực xô ra một cách đột ngột cơ hồ không nhìn rõ chàng đã hạ thủ lúc nào.

Bạch Bào quái nhân rên lên một tiếng lùi lại hai bước.

Sau chiêu này hai bên lại lặng lẽ gườm gườm nhìn nhau.

Một tiếng quát vang! Hai gã bạch bào che mặt tiến vào cửa viện. Bốn ả thị tỳ chia ra tiếp chiến, hai người chọi một.

Một màn kịch đấu lại diễn ra.

Kiểm thuật của những tên kiếm thủ áo trắng thật là ghê gớm! Bốn ả nữ tỳ phải cố gắng mới ngăn được hai tên không cho tiến vào.

Cam Đường trong lòng nóng nảy nghĩ thầm:

- Nếu mình cứ dằng co với Bạch Bào quái nhân thế này mãi thì mấy chục tay kiếm thủ này sẽ hạ sát hết đệ tử bản môn mất.

Bạch Bào quái nhân thừa lúc chàng phân tâm phóng chưởng ra nhanh như chớp.

Bóng người sát vào nhau rồi lại lui ra. Hai bên cùng loạng choạng một cái.

Hai người xích gần vào và bắt đầu một cuộc giao đấu khủng khiếp.

Kình phong nổi ầm ầm như gió cuốn. Hai bên chiến đấu bất phân thắng bại.

Cam Đường càng đánh càng hăng. Bao nhiêu chỗ tinh diệu của thiên Võ Công chàng vừa học được nhờ cuộc ác đấu này mà thấu triệt hết. Nội lực chàng tuôn ra như nước suối không bao giờ hết.

Sau hai chục chiêu qua lại, Bạch Bào quái nhân lại bị dồn vào thế hạ phong.

Cam Đường quyết tâm trừ cái vạ lớn cho võ lâm, đồng thời chàng muốn mở mặt Tử Thần để coi rõ chân tướng, nên chàng đánh toàn là những chiêu trí mạng.

Nhưng Bạch Bào quái nhân bản lĩnh quá cao cường, tuy hấn bị kém thế, chàng cũng không thể chế phục hấn trong hai ba chiêu được.

Một tiếng rên thê thảm vang lên! Hoàng Mai bị trúng kiếm ngã lăn ra.

Tử Quyên cùng một phe với ả thấy thế sợ hãi, chân tay luống cuống.

Chỉ hai chiêu sau ả cũng bị thương ngã lăn không dậy được nữa.

Gã kiếm thủ áo trắng liền bằng mình nhảy xổ vào Thái phu nhân.

Thái phu nhân đang ở trong thời kỳ tu luyện thuật Trụ Nhan nên nội công bị giảm sút rất nhiều.

Nếu trái với nguyên tắc võ học của phái Thiên Tuyệt thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Kiểm thủ áo trắng đánh luôn ba chiêu khiến cho Thái phu nhân lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Cam Đường thấy thế lửa giận bốc lên ngàn ngút. Chàng gầm lên một tiếng thực to, vận toàn thân công lực đánh ra một chiêu Thiên Phiên Địa Phúc khủng khiếp đến thần sầu quỷ khốc.

Tuy chàng thi triển chiêu thức này hao tổn rất nhiều chân lực là một điều tối kỵ, nhưng trước tình thế cấp bách chàng không thể tính đến bề lợi hại nữa. Nếu chiêu này không đánh ngã đối phương được, đối phương liền nhân lúc chân lực chàng bị hao tán mà ra chiêu phản kích thì hậu quả sẽ đến thế nào không cần nói ra cũng biết.

Oẹ!

Một tiếng rú thê thảm rùng rợn vang lên.

Bạch Bào quái nhân loạng choạng người đi mấy cái, lùi lại đến bảy tám bước. Tắm khăn che mặt hấn nhuộm đầy máu đỏ. Trước ngực hấn cũng loang lổ huyết tích.

Tiếp theo, bên kia cũng có tiếng rú vang lên.

Cam Đường đảo mắt nhìn sang tường chừng ruột gan tan nát. Thái phu nhân bị một tay kiếm thủ áo trắng đuổi gấp đang chạy quanh một cái cột. Người bà đã bị nhiều vết máu.

Cam Đường quát lên:

- Loài chuột nhắt! Sao dám hỗn xược?

Người chàng vừa nhảy tới thì một tiếng rú vang lên. Máu tươi tung tóe. Tay kiếm thủ áo trắng đầu óc bị vỡ tan, chết nhản răng.

Chàng hỏi:

- Thái phu nhân! Mẫu thân! Mẫu thân có việc gì không?

- Không sao cả! Ngoài kia...

Bà chưa dứt lời thì hai tiếng rú rùng rợn vọng lại.

Cam Đường hốt hoảng nhìn ra.

Bạch Bào quái nhân đã biến đâu mất rồi.

Ngoài cửa viện, hai ả thị tỳ Hồng Tường cùng Lục Đế nằm lăn ra đó. Cam Đường nhìn kỹ lại thì hai ả này ngực phun máu tươi đã chết rồi. Thân thể hai ả bị phá hủy, thuật Kỳ Hoàng của Thiên Tuyệt Môn dù thần diệu đến đâu cũng không làm gì được nữa. Chàng cảm phần đến cực điểm muốn chảy máu mắt ra.

Thái phu nhân coi bốn ả nữ tỳ như con ruột mình. Bà run lên hỏi:

- Chúng làm sao vậy?

Cam Đường cảm hận đáp:

- Hồng Tường và Lục Đế không thể cứu được nữa rồi.

Chàng vừa nói vừa xuyên qua cửa ra ngoài.

Mới trong khoảnh khắc bao nhiêu thanh âm đều im bật và chỉ còn lại những cảnh thương tâm thảm mục. Xác chết ngổ ngang, máu tanh đầy đất. Kẻ chưa chết thì ngơ ngẩn như người mất hồn, đứng ngây ra như cây gỗ.

Cam Đường băng mình đuổi ra cửa cung. Nhưng lạ thay, mới trong chớp mắt mà toàn bộ địch nhân đã rút lui hết không còn thấy bóng một người nào nữa.

Bên ngoài địa cung, bức màn đêm đã từ từ rủ xuống. Cam Đường biết là không đuổi kịp. Chàng đành quay về để chỉnh lý địa cung.

Trong cung, công việc chữa thương cứu tử đã bắt đầu.

Cam Đường nhìn quanh một lượt rồi vào phòng Thái phu nhân.

Bên bà có Hoàng Mai, Tử Quyên, Bạch Vi châu chực. Vành mắt người nào cũng đỏ hoe tỏ ra cực kỳ bi phần.

Thái phu nhân buồn rầu nói:

- Hài tử! Không ngờ bản môn mắc phải một trường kiếp nạn. Nếu không được người xuất quan lúc này đả thương Tử Thần thì e rằng bản môn bị hủy diệt rồi!

Cam Đường nghiêng răng ken két nói dần từng tiếng:

- Hài nhi mà không bắt được Bạch Bào quái nhân cùng bọn thủ hạ hấn để phân thây làm muôn đoạn thì thế chẳng làm người nữa.

Thái phu nhân chuyển sang đề mục khác, bà ân cần hỏi:

- Hài tử! Trong ba tháng nay, cuộc luyện tập của người thế nào?

Cam Đường kinh hãi hỏi lại:

- Hài nhi đóng cửa tu luyện đã ba tháng rồi ư?

- Phải rồi!

- Úi chao! Hài nhi có ngờ đâu mới trong chớp mắt mà đã ba tháng rồi ư?

- Hài tử! Ta tưởng rằng lúc người xuất quan thì ta chẳng còn ở trên nhân thế nữa. Ba tháng trời không đầy trăm ngày phỏng có là bao?

- Hài nhi đã hoàn thành được chín đoạn. Còn đoạn thứ mười tính ra phải mất năm năm. Vì vậy hài nhi đành tạm để lại đó!

- Thế thì hay lắm! Ta xem người đối địch với Bạch Bào quái nhân thì biết công lực người đã đủ dùng rồi.

- Tạ ơn mẫu thân!

Đột nhiên có tiếng người nói vọng vào:

- Tổng quản là Đông Phương Nhất Dương xin vào ra mắt Thái phu nhân.

- Vào đây!

Một lão già râu dốm bạc lật đặt bước vào khom lưng thi lễ cùng Thái phu nhân rồi vái chào Cam Đường.

Thái phu nhân hỏi:

- Đông Phương tổng quản! Kết quả việc điều tra thế nào?

- Trình Thái phu nhân! Đối phương để lại tám xác chết. Bên mình bốn chục bị trọng thương. Số người mắc nạn là ba mươi bảy vị.

- Những người đó không thể cứu được nữa ư?

- Mất hết sinh cơ, hết bề cứu chữa.

- Những ai bị nạn?

- Hai vị thái thượng thị tỳ, năm tên chấp sự, sáu vị hộ pháp, còn lại mười bốn tên đều là đệ tử thuộc các viện.

Thái phu nhân đầm đìa nước mắt, ghen ngào nói:

- Tổng quản dùng trọng lễ hậu táng cho họ.
 - Tuân lệnh!
- Tổng quản Đông Phương Nhất Dương thi lễ rồi lui ra.

o O o